

sal és én lehajlok hozzá, hogy kezet szoríthassak vele. Annyi mindent szeretünk volna mondani egymásnak, de vissza kellett menni.

Ott lépkedtem partján, olykor-olykor megcsapott valami bűvös szellő, amit sehol sem éreztem, míg idegen völgyekben, idegen patakoknál jártam. Gyermekeveim vágvölgyi barangolásait idézte elém és akkor rájöttem, hogy ez már a Kárpátok üzenete. Soká, soká szerettem volna még együtt futni vele, de menni kellett.

Ugyanazon az autóúton mentünk visszafelé, amelyen jöttünk, így újra végig gyönyörködtünk a völgy minden szépségében. Mire Krasznahorka várához értünk, kisütött a nap, rózsaszín ragyogással vonta be a várfalakat, a zöldülő mezőket s a fenyőerdő finoman hegyezett csipkéit. Valami láthatatlan hatalmas örömmáldozat illata szállt a földről, az erdőből, a hegyekből.

Sokszor megálmodott gyönyörű álmoképek vettek körül

biztos valóságban. Mellettem állt a kis rozsnói cserkészfiú és kedves gömörizű kiejtéssel beszélt velem. Mellén a cserkészek „Hungária” jelvénye alatt keskeny nemzetiszínű szalag ezzel a felírással: 1938 november 8—9. A felszabadulás, a magyar honvédség bevonulásának napja.

Es este, induláskor megint ottálltak piros arcukkal, ragyogó szmükkel az állomáson, frissen, mint az erdőben a fakadó rügyek, a rabság idején nevelt fiúk, lányok. Ott álltak és szívből jövő hangon énekelték a szebbnél-szebb magyar dalt..., irredenta dalt. Mögöttük a zászlódíszbe öltözött város, a kivilágított Rákóczi torony, háttérben az Ökörhegy, meg a Pipitke ibolyás pirban égő orma.

Hűsz évig álmodtunk... A mai valóság szebb volt, mint az álom.

A kivilágított torony még jó darabig látszott a sötétkék hegyek foglalatából s úgy fénylett, mintha Rozsnyó város örvendező, forró szíve ragyogott volna.

Székelyföld gyöngye

(Folytatás.)

Az egyik csendőr azonban, úgy látszik, lusta volt a sziguranccára menni és azt kérdezte tőlem, nem tartozom-e egy magyar kiránduló társasághoz, amely előző nap ment a tó felé. Ösztönszerűleg azt mondtam: odatartozom.

— Akkor mehet. Azoknál volt Passeport.

Gyorsan eliszkoltam, mielőtt meggondolják a dolgot. (Megjegyzem, néhány nappal előbb találkoztam a Nagyköhavasón egy pár pesti turistával, akik jelezték, hogy a Szentanna-tóhoz is mennek.) Erősen kilépeve folytattam az utamat.

A TORJAI BÜDÖSBARLANGBAN

A torjai büdösbarlang egyik legérdekesebb nevezetessége Erdélynek. Allandóan kéndioxid ömlés van benne. Jellemző a román könnyelműsége és nemtörődömsége, hogy a barlang bejárata teljesen nyitva volt, mellette a kiemelt ajtó lakattal együtt és semmiféle felírás nem figyelmeztet az életveszélyre. A barlangba belépve csakhamar az egész testem zsbongani kezdett és nagyon kellemes érzés járt keresztül. A falon éles határvonal mutatja a föld felett a kénhidrogén magasságát. Le is lehet ülni, mert a fej még kívül van a határvonalon, de lehajolni már életveszélyes. Apró állatokkal próbát lehet csinálni. Kézben tartva élnek, de leejtve csakhamar végez velük a gáz. A hegy egész oldala gáz tartalmú. Több kisebb barlangban is észlelhető gáz. Timsós barlangot is találtam.

Innen a Büdöshegy 1140 méteres tetejére mentem, majd lefelé egy csodaszép vadvirágos mezőn vitt át az utam, azután hatalmas fenyőerdőn talpaltam át.

Hirtelen furcsa zaj ütötte meg füleimet. Megálltam és megfordultam. Ijedtségre azonban nem volt semmi ok. Néhány szarvas vágatott keresztül az erdőn. Izmos, formás testük csakhamar eltűnt a sűrűben. Szarvas és őzcsordák többször gyönyörködtettek gyaloglás közben.

Bekerültem egy erdővágásba és amikor a végére jutottam, elveszett az út. Hiába kerestem: folytatás sehol. Emberrel már órák óta nem találkoztam. Nem volt mit tenni, későre járt. Nyolc óra volt (kelet-európai idő), kezdett sötétedni. Iránytű után erős tempóban neki vágtam a hegynek. Tartottam tőle,

hogy már nem tudok aznap eljutni a tóhoz. Nem vagyok félős, évekig túráztam egyedül, de mégis furcsa érzések toltak elő a sötétedő utnélküli erdőben. Végre nagy nehezen felértem a tetőre. Innen már járható út, sőt szekérút vezetett tovább. Tudtam, hogy jó irányban járok, mert már ismerős volt a tájék. Találkoztam egy pásztorral, aki megerősítette az érzésemet. Kissé lassabban, mint aki biztos a dolgában, az úgynevezett „Kokojszás” mellett baktattam el. Ez is érdekes terület. Ezer méter magasan fekszik. Délről a Büdöshegy, északról a Csomág határolja. Hatalmas ingovány, sűrű növényzettel és állatvilággal. Nem vehető észre semmi feltűnő, csak a gyanutlan ember egyszerre csak azt érzi, hogy süllyed alatta a föld. Hiába kapaszkodik az élő fatörzsbe, az is süllyed. Tíz évvel ezelőtt, közvetlenül a szélénél én is csaknem térdig besüppedtem. Sok ember és állat pusztult bele már. Evekkel ezelőtt a románok egy széles nagy árokkal körülvették és azóta nehezen közelíthető meg. Ez a terület állítólag a Szentanna-tó vízgyűjtője.

BUCSU A SZENTANNA-TÓNÁL

Elhagyva a Kokojszást ismét a kocsitra tértem. Már teljesen besötétedett. Szerpentin ut vezet le a menedékházhoz. Erősen figyeltem. Néhány perc múlva a fák között kivillant a holdsütötte tó egyik részlete. Negyed óra alatt a háznál voltam.

A tulajdonos, mint régi ismerőst őszinte örömmel üdvözölt. Mindketten örültünk az évente egyszer előforduló viszontlátásnak.

Nagyszerűen megvacsoráztam a zsákomból és utána körülsétáltam a tavat.

A tó körülbelül két kilométer kerületű, csaknem kerek. A 950 méteren felüli vízszint, még csupa két és háromszáz méter magas fenyőerdőkkel teli hegyekkel van körülvéve. Szépségét nem lehet leírni, lefesteni. Minden művészi ábrázolást felülmul.

Visszatérve a holdfényes „egészségi” sétáról (aznap kb. 30 km-t tettem meg), lefeküdtem és kifogástalanul aludtam reggelig.

Ébresztőórám reggel ötkor keltett. (Nálunk négy óra.) A

MAGYAR TURISTA ÉLET 11

VII. évf. 9. sz.

1939. máj. 15.